

Nikdy nemíchejte vodku s čarodějnictvím

EX

NA

román

KOŠTĚTI

ERIN
STERLING

EX NA KOŠTĚTI

The Ex Hex
Copyright © 2021 by Rachel Hawkins
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kadrevis, 2022
Cover © Vi-An Nguyen, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-3047-6 (pdf)

ERIN STERLING
EX NA KOŠTĚTI

VĚNOVÁNÍ

Sandře Brownové, Jude Deverauxové, Julie Garwoodové,
Judith McNaughtové a Amandě Quickové, spisovatelkám,
díky nimž jsem už od dvanácti chtěla psát romantické
knihy. Trvalo to třicet let, ale konečně se to povedlo!

PODĚKOVÁNÍ

Jak se na příběh čarodějnic sluší, je toto moje třináctá kniha a mám to štěstí, že u všech byla mou agentkou Holly Rootová. Magie dobrého literárního agenta je opravdu mocnou silou a já mám velké štěstí, že za mě kouzlí zrovna Holly.

Tessa Woodwardová knihu od počátku chápala a díky jejímu specifickému druhu magie je mnohem silnější, než jsem kdy doufala.

V celém týmu William Morrow také rozhodně umí čarovat a jsem tomu nesmírně ráda!

Své vlastní partě čarodějnic, zvláště svým Orlando Ladies (Anti Go-Getters), děkuju za to, že mě trpělivě poslouchaly, když kniha byla ještě úplně měkká a beztvará. Další runda brie je na mě!

Toto je v jádru kniha o rodinách a já jsem moc vděčná za tu, z níž pocházím, i za tu, kterou jsem si vytvořila. Mám vás ráda.

PROLOG

Vodka a kouzla se nikdy nemíchají.

Vivi to dobře věděla. Nejenže jí to teta Elaine říkala už nejmíň tisíckrát, ale stejná věta byla vytištěná na utěrkách a tričkách a, tak trochu ironicky, také na skleničkách na panáky v krámku Zlomyslnosti, který teta provozovala v centru Graves Glen v Georgii.

Pro Jonesovy už to dost možná bylo cosi jako rodinné motto.

Ale stejně, přemítala Vivi, když se nořila do vany a znovu usrkla ze svého koktejlu sestávajícího z vodky a brusinkového džusu, který jí namíchala sestřenice Gwyn, musí platit výjimky na zlomená srdce.

A to její bylo momentálně pořádně zlomené. Nebo dokonce rozbité na kusy. Drobounké úlomky srdce jí teď chrastily v hrudníku jenom kvůli tomu, že se nechala unést roztomilým přízvukem a jasně modrýma očima.

Popotáhla, luskla opět prsty a vzduch naplnila vůně Rhysovy kolínské s tóny citrusů a koření, kterou nikdy nedokázala blíže identifikovat, ale která se jí dostatečně vryla do paměti, aby ji svou kouzelnou mocí mohla kdykoli lehce vyčarovat.

I teď, jak se tak stísněně krčila ve Gwynině retro vaně, si dokázala vybavit, jak se jí z té vůně točila hlava, když mu zabořila tvář do hrudi, a jak byla jeho kůže teplá.

„Už toho nech, Vivi!“ volala Gwyn z ložnice. „Bolí mě z toho hlava!“

Vivi se ponořila ještě hlouběji, až voda špláchla na podlahu a téměř uhasila jednu ze svíček, které byly rozestavené na okraji vany.

Teta Elaine taky ráda říkávala, že nejlepším lékem na cokoli jsou svíčky a koupel, ale přestože Vivi do vody naházela hromadu rozmarýny, hrsti růžové soli a zapálila snad všechny Gwyniny svíčky, necítila se ani o trochu líp.

I když vodka přece jen pomáhala, připustila Vivi a nahnula se přes okraj vany, aby si neonově fialovým zakrouceným brčkem znovu usrkla.

„Dej mi pokoj!“ zavolala Vivi poté, co skleničku vyprázdnila. Gwyn nakoukla do dveří, růžové vlasy se jí pohupovaly přes ramena.

„Víš, že tě miluju, zlato, ale chodilas s tím klukem tři měsíce.“

„Rozešli jsme se teprve před devíti hodinami,“ řekla Vivi, ale už raději nedodala, že to je přesně devět hodin a třicet šest minut, skoro třicet sedm. „Mám ještě aspoň patnáct hodin na to, abych byla utrápená. Na to jsou pravidla.“

Gwyn protočila oči. „A přesně proto jsem ti říkala, ať nerandíš s čaroději,“ řekla. „Zvlášť když se jmenujou

Penhallow. Ti debilové možná založili tohle město, ale pořád jsou to jenom zasraní čarodějové.“

„Zasraný čarodějové,“ souhlasila Vivi se smutným pohledem na prázdnou skleničku a Gwyn opět zaplula do ložnice.

Pro Vivi bylo na rozdíl od Gwyn všechno kolem čarodějnictví stále poměrně nové. Zatímco její sestřenka vyrostla s tetou Elaine, otevřeně praktikující čarodějkou, Vivina máma – Elainina sestra – svou čarodějnou moc skrývala. Tuto část své osobnosti začala Vivi objevovat až po mámině smrti, když se přestěhovala k Elaine a Gwyn.

Znamenalo to, že neměla tušení o čarodějích ani o tom, jak setkání s jedním z nich na Slavnostech slunovratu během jednoho teplého letního večera může být zároveň to nejlepší i nejhorší, co ji kdy mohlo potkat. Vivi zvedla ruku, zahýbala prsty a po chvíli nad hladinou vyvstal rozostřený, mihotavý obraz.

Byl to pohledný obličej s ostrými rysy, tmavými vlasy, šibalskýma očima a frajerským úsměvem.

Vivi se na obraz zamračila, poté pohnula rukou a vyslala z vany miniaturní vlnu, před níž se tvář ve spršce jisker opět rozplynula.

Bylo by hezké, kdyby mohla stejně jednoduše vymazat i vzpomínky na něj, ale i ve svém nešťastném rozpoložení nasáklém vodkou Vivi věděla, že s takovým druhem magie je neradno si zahrávat. A několik úlomků jejího srdce navíc odmítalo na uplynulé tři měsíce zapomenout, chtělo si udržet vzpomínku na onu noc, kdy se poprvé potkali, na to, jak zpěvavě vyslovoval její jméno – vždycky jí říkal *Vivienne*, ne Vivi – jak se první večer zeptal *Můžu tě políbit?* a jak odpověděla *Ted?* a jak se tak zvláště pomalu usmál a řekl *Ted' by to bylo nejlepší, ale jsem k dispozici, kdykoli budeš*

mít volno. Jak by tomuhle někdo mohl odolat? Zvláště devatenáctiletá holka, která je poprvé na Slavnostech slunovratu? A zvláště když je ten muž vysoký, neuvěřitelně krásný, a navíc ještě *Velšan*?

Bylo to jednoduše nelegální a Vivi hodlala podat nějakou stížnost k čarodějnickému výboru, hned až se...

„Vivi!“ křikla Gwyn z ložnice. „Blikají kvůli tobě světla.“

Sakra.

Vivi se posadila, vytáhla špunt z Gwyniny vany a doufala, že trocha jejího zoufalství odteče do kanálku spolu s vodou.

Opatrně překročila svíčky, z háčku na zdi popadla župan, který jí Gwyn půjčila, a když si kolem pasu zavázala černý hedvábný pásek, cítila se trochu líp. Přesně proto zamířila k Elaine a Gwyn a do jejich srubu uprostřed lesů v horách nad Graves Glen, nikoli zpátky do svého pokoje na koleji. Tady v tom malém útulném prostoru s vonnými svíčkami a kočkami, kde každý pokoj voněl po kouři z krbu a bylinkách, byla Vivi doma.

Možná by si s Gwyn mohly dopřát pleťové masky nebo tak něco.

Nebo si dát ještě jeden drink nebo dalších pět. Nebo poslouchat Taylor Swiftovou.

Nebo, přemýšlela Vivi, když vyšla z koupelny a viděla, jak Gwyn na podlaze vytváří solný kruh, mohly by dělat... třeba tohle, ať už to bylo cokoli.

„Co to provádíš?“ zeptala se a mávla rukou směrem ke koupelně. Za okamžik se odtud vzduchem vznášela její sklenička, v níž se pohupovalo párty brčko. Vivi ji pevně zachytila a zamířila ke Gwynině stolu, aby si nalila další drink.

„Pošleme na toho debila kletbu,“ řekla Gwyn se širokým úsměvem.

„Nebyl to debil,“ řekla Vivi, ožužlávala konec slámky a prohlížela si kruh na podlaze. „Aspoň ne hned na začátku. A je pravda, že jsem to ukončila já, ne on.“

Gwyn se zachechtala a stáhla si prameny vlasů do culíku.

„Ukončilas to s ním *právě proto*, že to byl debil. Přijel do Graves Glen, svedl tě, a přitom celou tu dobu mu jeho táta u nich ve Walesu dojednával sňatek s nějakou nóbl čarodějkou. A on o tom všem věděl! A ani se ti to neobtěžoval říct! Ne, ne, platí jednomyslně schválenej verdikt o tom, že je debil.“

„Jednomyslně‘ znamená, žes ho schválila jen ty.“

„Já a Sir Pecivál,“ řekla Gwyn a ukázala na drobounké černé kotě, stočené do klubíčka na posteli. Když zaslechlo své jméno, zdvihlo hlavičku, zářivě zelenožlutýma očima zamrkalo na Vivi a jeho tichounké zamňoukání *opravdu znělo* jako vyjádření souhlasu.

A Rhys *byl* zasnoubený. Tedy téměř. Nikdy ten výraz nepoužil. Říkal místo toho ‚zaslíbený‘. Prostě to ze sebe vysypal dnes ráno, když se objímali v jeho vyhřáté posteli, líbal ji na rameno a mumlal, že musí asi na týden jet domů něco vyřešit.

„Něco vyřešit“ ve skutečnosti znamenalo „říct tátovi, aby odvolal *mou svatbu s cizí ženou*“. Pak měl tu drzost předstírat šok z toho, že z toho byla v šoku Vivi, a když se to tak vezme, tak vlastně ano, měly by na toho debila seslat kletbu.

„Tak dobře,“ řekla Vivi a založila ruce na prsou. „Jak se to dělá?“

„Otevři okna,“ řekla Gwyn, když přecházela k svému stolu a zdvihla svíčku ve skleněném stojánku, kterou Vivi při přípravě své rituální koupele nějak přehlédla.

Dívka poslechla a do pokoje se nahrnul pozdně zářivý chladný vzduch vonící po borovicích. Nad vrcholem

nejbližší hory bíle zářil úplněk. Vivi na něj opile zamávala a pak vystrčila hlavu z okna a podívala se vzhůru na Elaininu horu.

Někde tam nahoře ve tmě se tyčilo sídlo Rhysovy rodiny, které poprvé navštívil až letos v létě. Nikde se nesvítilo, neboť Rhys odjel.

Odjel.

Zpátky do Walesu nebo prostě k svému životu, který žil před tím, než přijel sem a přihlásil se k letnímu studiu na Penhaven College.

A oni se rozešli.

Vivi zase začaly pálit oči a otočila se k sestřenici.

Gwyn seděla u vnější hrany kruhu, svíčka s mihotavým plamínkem ležela ve středu a Vivi na okamžik zaváhala. No ano, Rhys jí zlomil srdce. A včas jí neřekl o tom, že se mu jeho otec snaží najít manželku. Bez debaty, bez varování, bez obav, jestli jí celá ta záležitost neublíží. To jsou stoprocentně znaky debila.

Ale kletba?

A sesílání kletby, když jsou opilé?

To už je možná trochu příliš.

A pak Gwyn zavřela oči, natáhla ruce před sebe a řekla: „Bohyně, žádáme tě, aby tento muž už nikdy nepřekročil práh Viviných dveří ani její vagíny.“

Vivi se skoro udusila svým drinkem, hihňala se, i když jí alkohol spálil krk a nos, a dřepala si ke kruhu naproti Gwyn.

„Bohyně,“ řekla Vivi a zase si usrkla, „žádáme tě, aby už nikdy nemohl využít své dolíčky ve tvářích pro nekalý úmysl vůči nic netušícím pannám.“

„To se ti povedlo,“ řekla Gwyn a dodala: „Bohyně, žádáme tě, aby už nikdy nemohl udělat takovou tu věc se svými vlasy. Ty víš, co myslíme.“

„Jasně že ví,“ přikývla Vivi. „Bohyně, žádáme tě, abys z něj udělala ten typ chlapa, co si bude navždy myslet, že klitoris je přesně centimetr od místa, kde ve skutečnosti je.“

„Fakt ďábelský, Vivi. Vysoká černá magie.“

Vivi se pořád točila hlava, ale její srdce už nebylo rozbouřené. Usmála se a naklonila se přes kruh ke svíčke. „Zlomils mi srdce, Rhysi Penhallowe,“ řekla. „Proklínáme tě. Tebe i celej tvůj pitomej, sexy rod.“

Plamínek svíčky najednou vystřelil do výšky a Vivi se tak lekla, že při couvání převrátila svůj drink. Sir Pecivál zasyčel a naježil se.

Gwyn vyskočila a chtěla kotě popadnout, ale dřív než se jí to povedlo, se obě okna najednou s bouchnutím zavřela a závěsy zavlály.

Vivi zapištěla, postavila se a nohou při tom rozmazala solný kruh. Když se pak opět otočila a podívala se na svíčku, plamínek se třásl neuvěřitelně vysoko, byl vyšší než Gwyn, a poté sám od sebe náhle zhasl.

Vše utichlo, tedy kromě Sira Pecivála, který ještě syčel a prskal i po ústupu ke Gwyniným polštářům. Vivi si nebyla jistá, jestli kdy vystřízlivěla rychleji.

„To ale bylo... divný,“ pronesla konečně Vivi a Gwyn přešla k oknu a opatrně ho zvedla. Rám okna se lehce posunul a poslušně zůstal na místě. Když se Gwyn obrátila k Vivi, do obličeje se jí zase vracela barva.

„Předtím kvůli tobě blikala světla, pamatuješ? Byl to asi jen elektrickéj zkrat nebo něco podobného. Magickej zkrat.“

„To existuje?“ zeptala se Vivi a Gwyn trochu příliš horlivě přikývla.

„No jasně. Tedy... jenom jsme tak blbly. Nebyly to žádný skutečný magický kletby. A ta svíčka myslím byla z normální drogerie.“

Vivi zkoumala etiketu na svíčce. „Jo, jsem si jistá, že ,Senoseč v sadu‘ docela určitě není spřažená s temnými silami.“

„Jasně,“ řekla Gwyn. „Takže se vlastně nic nestalo, jenom jsme vystrašily miláčka.“ Podařilo se jí dostat Sira Pecivá-
la do náruče, a i když si tam spokojeně hověl, zdálo se, že upřeně zírá směrem k Vivi.

„Asi ani nemám tušení, jakou mám moc,“ řekla Vivi a potom spolu s Gwyn jedním hlasem dodala: „Vodka a kouzla se nikdy nemíchají.“

Vivi se rozpačitě zasmála a vrátila svíčku na stůl.

„Už je ti líp?“ zeptala se Gwyn. „Když jsi toho kluka konečně dostala z hlavy falešnou kletbou?“

Bude to chtít víc než jednu koupel, několik drinků a blbnutí s kouzly, aby na Rhyse zapomněla, ale alespoň pro tuto chvíli Vivi přikývla. „Asi jo. A máš pravdu. Byly to jenom tři měsíce a teď je zpátky ve Walesu, takže už se nejspíš nikdy nepotkáme. Může si žít svůj život a já zase ten svůj. Teď musíme uklidit všechnu tu sůl, než se vrátí teta Elaine a dojde jí, že jsme pily a kouzlily.“

Vivi se otočila a ani ona, ani Gwyn neviděly, že svíčka opět krátce vzplála, plamínek zapraskal a kouř se vinul k otevřenému oknu a k úplňku na obloze.

KAPITOLA 1

O devět let později

Ovšemže muselo zatraceně pršet.

Byl to přece Wales, kde byl déšť na denním pořádku. Rhys to dobře věděl, ale ráno vyrazil z Londýna a během celé cesty přes občasné mráček svítilo slunce. Nádherně modrá obloha, mírné zelené kopečky, prostě den, kdy měl člověk chuť začít malovat nebo třeba skládat básně.

Příšerně lít začalo, až když dorazil do vesničky Dweni-
niaid, kde jeho rodina žila již staletí.

S poměrně velkou jistotou věděl, proč se to děje.

Rhys se zašklebil a zaparkoval auto z půjčovny blízko návsí. Samozřejmě nemusel řídit. Mohl použít cestovní kámen a byl by tady v cukuletu, ale zatvrzelá záliba v řízení lezla na nervy jeho otci, což Rhyse těšilo víc než komfort magického cestování.

Ale když teď vystoupil z auta a zamračil se na oblohu, připadalo mu to, jako by si chtěl uříznout nos a naštvat tím vlastní obličej.

Ale co bylo, bylo a Rhys si povytáhl límec kabátu a vydal se směrem k návsí.

Moc tam toho k vidění nebylo – pár obchodů, na jednom konci kostel a na opačném hospoda. Právě k hospodě měl namířeno. Na ulici bylo teď odpoledne jen pár lidí, ale všichni přešli na druhou stranu, když ho spatřili.

Je dobré vidět, že rodinná pověst je stále nedotčená.

Na konci ulice ho vítala hospůdka U Havrana a korny, obdélníky světlém zalitých oken vystupovaly proti zamračenému dni, a jen co Rhys otevřel dveře, na jeho nos zaútočilo hned několik nejoblíbenějších vůní – bohatá sladovost piva, ostrá nakyslost cideru a teplý dubový tón starého dřeva.

Bože, vlastně byl šťastný, že je zase doma.

Nejspíš to bylo proto, že byl tentokrát tak dlouho pryč. Obvykle se zde zastavil jednou za pár měsíců nebo i častěji, když měl za to, že jeho otec nebude doma. V pořadí rodinné loajality se tak vklínil mezi dva starší bratry.

Nejstarší Llewellyn měl na starosti hospodu a udržoval s jejich otcem blízký vztah. Prostřední Bowen se před dvěma lety odporoučel na hory ve Snowdonii a příležitostně se ozýval, zejména proto, aby je děsil stále mohutnějším plnovousem.

Rhys pro jednu nebyl tím nejneposlušnějším synem a to mu do doby, než se Bowen rozhodne přestat blbnout kdesi na horách, celkem stačilo.

Nikdy však nebude otcovým favoritem. Tím už je odedávna Llewellyn a Rhys mu tuto výsadu rád ponechal. Být černou ovčí rodiny bylo navíc docela zábavné. Když něco

podělal, všichni to brali jako samozřejmost, a když náhodou něco nepodělal, bylo to pro všechny příjemné překvapení.

Výhra pro všechny.

Rhys si sundal bundu a šel ji pověsit na věšák u dveří, přímo pod starým reklamním plakátem s motivem cideru Strongbow. Náhle si všiml muže, který jej pozoroval zpoza baru.

Když se Rhys otočil, uvědomil si, že muž za barem – jeho nejstarší bratr Llewellyn – byl *jediným* člověkem v celé hospodě.

Llewellyn vypadal přesně jako jejich otec před třiceti lety. Měl stejně přísný výraz, stejný orlí nos – ten vlastně měli všichni – stejně úzké rty. Byl jen o trochu menší vůl. Ale byl stejně tak odhodlaný zůstat v této vesničce, kde se ho všichni báli, a provozovat hospodu, kam jen vzácně zavítal nějaký turista či někdejší bratr.

„Nazdar, Wellsi,“ řekl Rhys a místo odpovědi se mu dostalo zamručení.

Typické.

„Vidím, že obchod pořád šlape.“ Rhys nakráčel k baru a ze skleněné mísy si nabral hrst buráků.

Wells se na něj přes vyleštěný mahagon zamračeně podíval, Rhys se zazubil a hodil si do pusy burák.

„No tak,“ přemlouval bratra Rhys. „Jen přiznej, že mě rád vidíš.“

„Jsem překvapený, že tě vidím,“ řekl Wells. „Myslel jsem si, žeš nás tentokrát opustil nadobro.“

„A připravil se o tak vřelý bratrský vztah? Nikdy.“

Wells se zdráhavě usmál. „Otec říkal, že jsi na Novém Zélandu.“

Rhys přikývl a nabral si další hrst buráků. „Vrátil jsem se teprve před pár dny. Byla to rozlučka se svobodou. Měli

jsme tam skupinku anglických chlápků, která chtěla zažít *Pána prstenů* se vším všudy.“

Rhysova cestovní kancelář Penhallow Tours se rozrostla z malého podniku provozovaného z Rhysova londýnského bytu na byznys s deseti zaměstnanci, který pořádal několik zájezdů po celém světě.

Klienti kanceláře obvykle říkali, že si užili nejlepší dovolenou v životě. V recenzích si pak pochvalovali, že neměli ani jediný den mizerného počasí, žádné zpožděné lety, ani jeden případ otravy jídlem.

Úžasné, jakou moc mají i ta nejmenší kouzla.

„Jsem rád, že jsi zpátky,“ řekl Wells a zase se pustil do úklidu. „Teď aspoň můžeš zajít za otcem a vysekat ho z té jeho nálady.“

Pokýval hlavou směrem k oknům, Rhys se otočil a viděl to opravdu příšerné počasí ve zcela novém světle.

Do prdele.

Jeho tušení tedy bylo správné. Nebyla to obyčejná bouřka, nýbrž otcův výtvar, což nepochybně znamenalo, že ho Rhys naštvál. Jeho bratrům se nikdy nepodařilo otce vyprovokovat k bouři.

Rhys jich měl na svědomí už... dvacet? Přes dvacet? Ani to nešlo spočítat.

Rhys se obrátil zpět k Wellsovi a natáhl se pro další buřáky, ale přes ruku ho plácla mokrá utěrka.

„Au!“ vykřikl Rhys, ale Wells už ukazoval na dveře.

„Zajdi tam a promluv s ním, než zaplaví hlavní silnici a sem už nepáchne ani noha.“

„Já snad nejsem zákazník?“

„Ty seš jen otravnej jako osina v prdeli,“ odvětil Wells, vzdychl si a dal si ruce v bok. „Vážně, Rhysi, běž si s ním promluvit a už to vyřeš. Chyběls mu.“

Rhys se zvedl z barové stoličky a pohrdlivě odfrkl: „To je od tebe hezký, Wellsi, ale jsou to jenom kecy.“

O hodinu později již Rhys přemýšlel, proč v hospodě nezůstal alespoň na jedno pivo. Nebo rovnou na tři.

Rozhodl se, že k domu dojde pěšky, aby otce nenamíchl svým vozem – známka osobního růstu a zralosti, pomyslel si –, ale čím víc se blížil, tím bylo počasí mizernější a mělo s ním co dělat i ochranné kouzlo, které si přivolal nad hlavu.

Na okamžik zvažoval, že kouzlo zruší, aby před otcem stál jako promočený nešťastník, avšak něco takového by fungovalo pouze na otce, který má srdce, a Rhys si byl docela jistý, že Simon Penhallow se bez srdce již narodil.

Nebo možná si ho kdysi sám odstranil, možná to byl jakýsi experiment, aby zjistil, jak velkým parchantem se může člověk stát.

Z vrcholu kopce hučel vítr a s lomozem ohýbal stromy podél příjezdové cesty. Ačkoli Rhys dobře věděl, že jeho otec je ohromně mocný čaroděj, nemusel se přece uchýlovat k takovému klišé.

Hned dalším stereotypem bylo rodinné sídlo Penhaven Manor.

Rhyse občas udivovalo, že jeho rodina již po pět staletí, co bydlela v této velkolepé hromadě kamení a evidentního čarodějnictví, dokázala unikat masakru. To si už sakra rovnou mohli dát k vratům ceduli „Zde bydlí čarodějové“.

Dům se na vrcholu kopce spíše krčil, než stál. Měl jen dvě patra, avšak roztahoval se do šíře v labyrintu temných chodeb, nízkých stropů a šerých zákoutí. Jedno z vůbec prvních kouzel, která se Rhys naučil, bylo základní světelné kouzlo, aby alespoň něco *viděl*, když se každé ráno snažil dojít na snídani.

Někdy také přemítal, zda by dům byl trochu jiný, trochu... světlejší, kdyby ještě žila jeho matka. Podle Wellse dům nesnášela stejně jako Rhys a skoro se jí podařilo otce přesvědčit, aby se přestěhovali do něčeho menšího, modernějšího a pohodlnějšího.

Zemřela však jen pár měsíců po Rhysově narození a to znamenalo také konec debat o stěhování z tohoto obludného domu. Penhaven byl jednoduše jejich domov.

Děsivá, nepohodlná, středověká ruina domova.

Na první pohled dům vždy vypadal mírně křivě, těžké dřevěné dveře se prohýbaly v pantech, a když Rhys stoupal do schodů, povzdechl si a rukou uhladil vzduch před sebou. Triko, džíny a kotníkové boty, které měl na sobě, se zachvěly, zkrabatily a poté proměnily v černý oblek s výšivkou rodinného erbů na náprsní kapse. Otcí se více zamlouvalo, když v domě nosili domácí pláště, ale Rhys nebyl ve jménu tradice ochoten zajít do extrému.

Neobtěžoval se klepat. Otec stejně dobře ví, že Rhys přijel, jakmile vkročil na schodiště, nebo už když se objevil v hospodě. Všude kolem domu byla rozesetá ochranná kouzla, což bývalo pro Rhyse a jeho bratry zdrojem nekončné frustrace, kdykoli byt jen o chvílku propásli večerku.

Když se Rhys dotkl dveří, rozletěly se, zlověstně zavržaly v pantech, vítr a déšť zesílily a jejich poryv byl tak silný, že Rhysovo kouzlo na okamžik selhalo.

Ledová voda ho pleskla do tváře, kapala mu za límec košile a vlasy mu přilepila k hlavě.

„To je super,“ zamumlal. „Prostě super.“

Pak vstoupil dovnitř.

KAPITOLA 2

Uvnitř Penhavenu vždy nehledě na počasí panovalo příšeří.

Rhysovu otci to tak vyhovovalo. Většinu oken zakrývaly těžké sametové závěsy a zbývající okna, která zůstala nezakrytá, byla vyrobena ze silného barevného skla v tmavých odstínech zelené a červené, které zkreslovalo propouštěné světlo a na těžkém kamenném stole u vstupních dveří vytvářelo roztodivné obrazce.

Rhys se na okamžik zastavil ve vstupní hale a díval se nahoru na mohutné schodiště, kde visela olejomalba zachycující Rhyse, jeho otce a dva bratry v životní velikosti. Všichni na sobě měli domácí plášť a s vážným výrazem shlíželi na vstupní dveře. Rhysovi obraz pokaždé připomněl, jak mu bylo dvanáct a musel kvůli němu pózovat, jak mu lezlo na nervy, že se nesmí pohnout, jak se v tom nepohodlném plášti pařil a jak směšné bylo, že je otec nemohl jednoduše vyfotit a nechat malíře vyhotovit portrét podle fotografie.

Ale to ne, otec prostě musel mít své tradice a zpočné koule při pózování pro obří portrét očividně byly spolu s kácením vlastního vánočního stromku a povinným titulem z Penhaven College zařazeny do seznamu věcí, které musí dělat každý správný Penhallow.

„Nenech mě čekat.“

Hlas hřměl zdánlivě ze všech stran a Rhys si znovu povzdechl, prohrábl si rukou vlasy a vyběhl nahoru po schodišti.

Otec vždy čekal v knihovně, kde se za ta léta odehrály téměř všechny dramatické konfrontace mezi ním a jeho syny. Jakmile Rhys otevřel těžké dvoukřídlé dveře místnosti, jako by se v okamžiku vrátil do minulosti.

Nejen ve vzpomínkách, byť i vzpomínek na tuto místnost měl požehnaně, nýbrž doslova. A bylo-li to vůbec možné, měla otcova knihovna ještě gotičtější styl než zbytek domu. Černé dřevo, samet, těžké stříbrné svícny pokryté letitými nánosy ztvrdlého vosku. Lustr nad nimi, vyrobený z jeleního paroží, vrhal matné světlo na parkety a Rhys v tu chvíli neměl jiné přání, než se ocitnout ve svém světlem bytě v Londýně. Otevřená okna, bílé povlečená postel, pohodlné pohovky, které nevířily oblaka prachu, kdykoli se na ně člověk posadil.

A v celém bytě neměl ani jednu věc – ani jeden zatracený *polštářek* – ze sametu.

Není divu, že sem nikdy nejezdil.

Simon Penhallow stál před velkým zrcadlem, které používal pro věštění a komunikaci s dalšími čaroději, ruce založené za zády a na sobě měl – jak Rhys očekával – plášť. Černý, jak jinak. V černých vlasech mu prosvítala šed', a když se otočil, zdál se Rhysovi zase o něco starší. Přibylo mu dalších pár vrásek kolem očí a plnovous mu o trochu více zbělel.

„Víš ty vůbec, kdys tady v tom domě byl naposled?“ zeptal se otec a Rhys spolkl sarkastickou odpověď.

Měl v zásobě minimálně tři, ale otec nikdy nebyl příznivcem Rhysova ostrovtipu, a Rhys proto jen vešel do místnosti a s rukama za zády napodobil otcův postoj. „To tedy přesně nevím.“

„Před půl rokem,“ odpověděl otec, protože proč by to měl říct nějak normálně jako „před šesti měsíci“?

„Od poslední návštěvy tvého otce a rodného domu uběhlo už půl roku.“

„No dobře, ale je potřeba říct, že jsem na tom stále líp než Bowen, nebo ne?“

Rhys se na otce zazubil, ale Simon byl jako vždy jediným člověkem, kterého Rhys nikdy nedokázal okouzlit. „Bowen alespoň dělá něco ku prospěchu rodiny. Na rozdíl od tebe, protože ty žiješ jako starý mládenec v Anglii.“

Kdykoli Rhysův otec vyslovil „Anglie“, znělo to jako *odporná líheň zhýralosti* a Rhyse už poněkolkáté napadlo, zda otcova představa o tom, jak Rhys žije, náhodou nebyla mnohem zajímavější než skutečnost.

Upřímně řečeno, špetka zhýralosti tam možná byla, ale celkem vzato žil Rhys jako kterýkoli mladý muž na prahu třicítky. Řídil svou cestovní kancelář, chodil s kamarády do hospody na ragby a randil.

Nic neobvyklého, ovšem až na roli, kterou ve všem hrála magie.

Zájezdy jeho klientů byly vždy bez problémů. Jeho oblíbený tým pokaždé vyhrál. Ačkoli na ženy, s nimiž chodil, kouzla nepoužíval, příležitostně možná vytáhl nějaké to drobné kouzlo k získání rezervace v restauraci, kterou si vybral, nebo k zajištění hladkého provozu při cestě městem.

Svou kouzelnou moc sice nezneužíval, avšak díky magii šlo vše nepochybně snáze, za což byl Rhys vždy vděčný.

„Když se neustále zabýváš pitomostmi,“ pokračoval Simon, „plýtváš svým černokněžnickým potenciálem.“

„Černokněžníci už nejsou, tati. Už jsem ti říkal, že jsme teď všichni čarodějové. A už je to tak pár desítek let.“

Simon to ignoroval a pokračoval: „Už je na čase, abys také splnil své povinnosti vůči rodině, Rhysi. Posílám tě proto zpět do Glynn Bedd.“

Glynn Bedd.

Graves Glen.

Vivienne.

Nemyslel na ni příliš často. Bylo to už několik let. Oheň, který mezi nimi vzplál, hořel intenzivně, ale krátce a od té doby měl další, vážnější vztahy.

Ale čas od času si na ni přece jen vzpomněl. Na její úsměv. Na její oříškově hnědé oči. Na to, jak si tahala za konečky medově blondatých vlasů, když byla nervózní.

Na to, jak chutnala.

Tahle vzpomínka mu teď tedy rozhodně nepomůže.

Bude lepší vybavit si její slzy vzteku, ruce zkřížené na prsou, džíny, které mu hodila na hlavu.

Bože, choval se jako úplné hovado.

Rhys se probral, popošel blíže k otci a zeptal se: „Graves Glen? Proč?“

Simon se na něj zamračil a tváře se mu při tom o něco více propadly.

„Blíží se výročí založení města a univerzity,“ odpověděl pak. „Penhallow u toho musí být. Já i tvoji bratři máme jiné povinnosti, takže to je na tobě. Měl bys odjet co nejdříve. Postarám se o to, aby byl dům připravený.“

Mávl elegantní rukou s dlouhými prsty. „Můžeš jít.“

„To teda zatraceně nemůžu,“ zaprotěstoval Rhys a Simon se napřímil. Rhys měřil přes metr osmdesát, ale jeho otec stejně jako Wells byli ještě o několik centimetrů vyšší, což teď Rhys opravdu pocítil. Trval však na svém.

„Papá.“ Tohle oslovení Rhys nepoužil od dětství. „Víš přece, že ten jejich Den zakladatelů s námi nemá nic společného, vid? Je to prostě taková halloweenská párty. Prodávají tam i dýně, panebože. Takové malé, malované. Obávám se, že tam mají i plyšové netopýry. Nic, u čeho bychom museli být.“

„Avšak všichni o nás budou vědět, protože tam budeš ty,“ řekl otec. „Každých dvacet pět let se tam musí Penhallow vrátit, aby upevnil energetické dráhy, a letos to budeš ty.“

Do prčic.

Na energetické dráhy úplně zapomněl.

Před sto lety založil jeho předek Gryffud Penhallow v horách severní Georgie město Glynn Bedd, přímo v místě, kde byl závoj magie nejtenčí a naopak silný magický náboj. Město samozřejmě během let přitahovalo čarodějnické rodiny a místní univerzita nesoucí jméno rodného sídla nabízela studijní programy pro obyčejné smrtelníky i studium magie pro čaroděje.

Obyčejní studenti, kteří se na univerzitu zapsali, však o ničem neměli ani tušení. Měli za to, že dostat se do studijního programu s názvem historický folklor a praxe bylo jednoduše neobyčejně obtížné a že do něj přijímali kvanta studentů, kteří přešli odjinud.

Rhys sem také před devíti lety přešel, tedy jen na letní přednášky, a měl několik důvodů – vlastně jeden hlavní důvod –, proč se mu nechtělo zpátky.

„Jak o tom vůbec víš?“ zeptal se otec a oči se mu lehounce zúžily. „Jak víš o Dni zakladatelů? Nebyls tam posledně tak dlouho, abys u toho byl.“

Protože čas od času vypiju o panáka víc, než bych měl, a vidím, co právě dělá Ta, která mi utekla a pořád tam žije, a právě proto se tam rozhodně nechci vrátit. To by sice byla pravdivá odpověď, ale Rhys tušil, že by se zrovna teď nehodila.

„To město je přece naším rodinným odkazem, papá,“ řekl místo toho. „Pravidelně sleduju, co je tam nového.“

Rhys si byl jistý, že otcův výraz nezračil pýchu, neboť se stejnou jistotou věděl, že kdyby byl Simon na Rhysova slova nebo činy pyšný, způsobilo by to trhlinu v časoprostoru, ale otec alespoň nevypadal přímo našťvaně, a to už také něco znamenalo.

Štvalo ho, že mu na tom stále záleželo. Když se naposled snažil získat otcovu náklonnost, stálo ho to Vivienne.

No dobře, zčásti to byla jeho vlastní nebetyčná blbost, protože se neobtěžoval zmínit, že kdysi souhlasil s tím, že mu otec najde ideální čarodějnickou nevěstu. Přišlo mu to ale už tak hrozně dávno, a Vivienne byla přímo před ním, skutečná a bezprostřední, nikoli jen nějaký abstraktní koncept ženy, že bylo jednoduché to stále odkládat a nic jí neříct. Ale pak se vše provalilo a Vivienne ho celkem oprávněně zahrnula všemožnými nadávkami, některé dokonce slyšel poprvé v životě, a pak za sebou práskla dveřmi.

A teď ho otec žádá, aby se tam vrátil.

„Udělej to pro rodinu. Udělej to pro mě,“ řekl Simon, přešel k Rhysovi a ruce mu položil na ramena. „Jeď do Glynn Bedd.“

Bylo mu skoro třicet. Sám z ničeho vybudoval úspěšnou cestovní kancelář, užíval si života, byl už *dospělý*, zatraceně, a nepotřeboval otcův souhlas.

Rhys se ale stejně slyšel říkat: „Tak dobře, pojedu.“

„Říkal jsem ti, ať na Slavnosti slunovratu nechodíš, vždycky se tam něco semele.“

S hlavou položenou na barovém pultu zvedl Rhys ruku a dvěma prsty bratrovi ukázal věčko.

Slyšel, jak Llewellyn odfrkl. „Říkal jsem ti to.“

„Jasně, ke své škodě jsem tvou bratrskou radu ignoroval, díky, Wellsi, to fakt bodne.“

Po setkání se Simonem se vrátil do hospody a tentokrát už si jedno pivo dal. A patrně to jej také přimělo svěřit se se vším Wellsovi. Neřekl mu jen o tom, že ho papá posílá do Graves Glen, nýbrž také o onom létě před devíti lety.

O Vivienne a o tom, jak to v každém ohledu podělal.

Když Rhys zvedl hlavu, viděl, že Llewellyn se přesunul k pípě a začal točit další pivo, které – jak doufal – bylo pro něj. Tohle rozhodně byla konverzace na dva půllitry.

„Milovals ji?“ zeptal se Wells.

Rhys měl co dělat, aby na barové židliče dokázal sedět vzpřímeně. Obvykle se spolu takhle nebavili, neprobírali pocity a takové věci. Podle Rhyse ani Wells žádné city neměl a Bowen si ty své schovával pro tajemný život v horách.

„Bylo mi dvacet,“ řekl nakonec a posledním douškem dopil svůj ležák. „A bylo léto a ona byla krásná.“

Hrozně krásná. A tak zatraceně roztomilá. Když ji na slavnostech poprvé spatřil, jako by ho někdo udeřil přímo do hrudníku. Stála tam pod nachovou oblohou, květino-vý věneček měla posazený nakřivo na hlavě. Usmála se na něj a bylo to...

Stalo se to naráz. Navždy.

Byl to průser.

„Cítil jsem se...“ řekl, když tak vzpomínal, „že jsem možná... zamilovaný.“